

Arrest

nr. 71 073 van 30 november 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesje origine, afkomstig uit Ingoesjetië. U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw verleden als politieagent en omwille van uw zus, die gehuwd is met een bekende rebel. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan. In de periode 2001 tot 2002 werkte u als politieagent. U nam vrijwillig ontslag. In de periode 2002 – 2009 leidde u een normaal leven zonder problemen. In 2004 verdween uw zus C.(...) plots. Ze ging voordien

naar een madrassa om Arabisch te leren en ze droeg een hoofddoek. Uw familie deed aangifte van haar verdwijning. Na twee maanden nam uw zus zelf contact op, met de mededeling dat ze met een rebel gehuwd was. Uw familie ging niet akkoord met haar beslissing, maar kon daar niets aan doen. In de zomer van 2009 kreeg u een dreigbrief van terroristen in verband met uw verleden als politieagent. Een andere ex-politieagent die een gelijkaardige brief kreeg, werd in 2010 vermoord. Uw woning werd beschoten in 2009, vermoedelijk door terroristen. De politie kwam ter plaatse met honden en deed vaststellingen. In juli 2010 kwam uw zus C.(...) plots bij u thuis aan, met haar vier kinderen en opnieuw in verwachting. Ze was op de vlucht omdat haar man, A. T.(...) (alias 'M.(...)' – een bekende rebel) opgepakt was. U en uw broer M.(...) wilden haar niet binnenlaten omdat jullie niet akkoord gingen met haar huwelijk. Uw moeder liet haar echter binnen omdat ze hoogzwanger was. Uw zus was immers ook niet welkom bij de familie T.(...), die zelfs afstand had genomen van hun zoon A.(...). Een week later, op 21 juli 2010, viel de FSB uw woning binnen. Ze zetten de straat af en voerden een huiszoeking uit. Ze zochten naar wapens. U werd meegenomen ter ondervraging. U werd geslagen, waarbij enkele van uw tanden beschadigd raakten. Ze verdachten u ervan om M.(...) te hebben geholpen met wapens en medicijnen. Na tussenkomst van uw neef, die nog met President Zjazikov had gewerkt, werd u vrijgelaten nadat u een uitreisverbod ondertekende. In september 2010 was er een nieuwe nachtelijke beschieting. U had geluk dat u op een trap stond, anders had u het niet overleefd. U vermoedt dat de daders opnieuw rebellen waren. Ook had u vrees voor de familieleden van de slachtoffers van 'M.(...)', die wraak hadden uitgesproken. U besloot het land te verlaten.

Op 9 november 2010 vertrok u met een kennis naar Oekraïne. Van daar reisde u per minibus verder naar België. Op 14 november 2010 kwam u aan in België waar u op 16 november asiel aanvraagde, samen met uw vrouw S. M.(...) (o.v. (...)).

Sinds uw verblijf in België had u contact met uw familie in Ingoesjetië. U vernam dat de FSB u nog zocht in januari 2011.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u, onder andere, problemen (dreigbrief, beschieting) kende met rebellen omwille van uw vroegere werk als politieagent. Echter, uit uw verklaringen blijkt dat u in de periode 2001 – 2002 als politieman werkte, terwijl de problemen met de rebellen pas begonnen in 2009 (CGVS, dd. 14/03/2011, p. 3). Het is opmerkelijk dat u pas 7 à 8 jaar na dato problemen kende. Uw verklaring, dat de rebellen in 2004 binnenvielen in Ingoesjetië en sindsdien politiemannen willen doden (CGVS dd. 14/03/2011, p. 3), is een weinig overtuigende uitleg voor de reden waarom u pas in 2009 problemen kende. Dit doet twijfelen aan de oprechtheid van uw verklaringen hieromtrent. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste bewijs kon voorleggen van uw vroegere werk als politieagent, dat nochtans aan de basis zou liggen van uw problemen. Ook van het onderzoek van de politie dat volgens uw eigen verklaringen zou zijn gebeurd na de beschieting in 2009 (CGVS 14/03/2011, p. 4) legde u geen enkel bewijs voor. U verklaarde nochtans contact te hebben gehad met uw familie sinds uw vertrek uit België (CGVS, dd. 3/05/2011, p. 8). Er kan toch van u verwacht worden dat u moeite doet om

bewijsstukken te bemachtigen die uw relaas kunnen staven. Het feit dat u in dit verband geen ernstige stappen onderneemt, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Wat betreft uw problemen omwille van uw zus C.(...), die gehuwd is met een bekende rebel 'M.(...)', dient het volgende te worden opgemerkt. Van de (éénmalige) massale inval van de FSB in uw woning op 21 juli 2010 (naar aanleiding van de arrestatie van 'M.(...)' en het verblijf van zijn vrouw op uw adres), waarbij naar eigen zeggen de hele straat werd afgezet (CGVS, dd. 3/05/2011, p. 6), werd in objectieve bronnen niet de minste referentie teruggevonden. In de opzoekingen werden wel andere incidenten teruggevonden zoals een gerichte documentencontrole in het district Altievo op 1 juli 2010. Indien een dergelijke massale actie zoals u die beschreef (afzetting van uw straat, arrestatie, graven naar wapens), die bovendien verband houdt met zo een bekende rebel ('M.(...)', onder andere verantwoordelijk voor de gijzeling in de school van Beslan), werkelijk zou hebben plaatsgevonden, kan toch worden verwacht dat daarvan minstens een spoor zou worden teruggevonden in objectieve bronnen. Zelf brengt u niet het minste bewijs aan van deze massale inval van de FSB. Ook van de familiale band tussen uw zus en 'M.(...)' brengt u geen begin van bewijs aan. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op decisieve wijze. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat het erg merkwaardig is dat de FSB u dezelfde avond nog vrijliet, weliswaar na bemiddeling van een familielid bij de regering. Echter, indien de FSB u werkelijk beschouwt als een handlanger van 'M.(...)', is het opmerkelijk dat de FSB u zou vrijlaten. En indien de FSB u wel zou vrijlaten omwille van de hulp van een hooggeplaatst familielid, kan de vraag gesteld worden of u dan wel nood heeft aan internationale bescherming. U kan hierover geen aannemelijk uitleg geven. Uw loutere verwijzing naar de 'algemene wantoestand in Ingoesjetië' (CGVS dd. 14/03/2011, p. 8), is niet overtuigend.

Verder zijn ook uw verklaringen omtrent uw reisroute en reisdocumenten niet aannemelijk. Zo valt uw uitreis uit de Russische Federatie naar Oekraïne, met uw eigen paspoort onder eigen naam, niet te verenigen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging door de FSB. Het is weinig aannemelijk dat u dergelijk risico zou nemen. Uw verklaring, dat het heel eenvoudig ging door geld te betalen (CGVS, dd. 14/03/2011, p. 8), is niet overtuigend want niet in verhouding tot het risico. Uw verklaring, dat u de verdere reis van Oekraïne tot België aflegde in een gesloten minibus, waarbij de chauffeur in het bezit was van uw reispaspoort waarvan u niet weet of het een visum bevatte, is ook niet aannemelijk. Immers, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt dat de controles om de Europese Unie binnen te reizen, en zeker het Schengen gebied, zeer streng zijn en dat er te allen tijde een persoonlijke controle mogelijk is waarbij onder andere gevraagd kan worden naar visa en reisdoel. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat u door de passeur niet op de hoogte zou zijn gebracht van dergelijke informatie. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien doet dit vermoeden dat u tracht om moedwillig zaken verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties (reispaspoort met daarin de exacte reisdata en mogelijke visa).

Betreffende uw vrees voor problemen in verband met bloedwraak omwille van uw (aangetrouwde) familieband met M.(...) kan opnieuw opgemerkt worden dat u deze familieband niet kon aantonen. Bovendien zijn er naar eigen zeggen nog geen incidenten geweest (CGVS, 14/03/2011, p. 9). Bijgevolg kan aan deze verklaringen evenmin geloof gehecht worden. Voor de volledigheid kan nog worden opgemerkt dat u bij het begin van het eerste interview voor het Commissariaat-generaal melding maakte van geheugenproblemen (CGVS dd. 14/03/2011, p. 2). Echter, deze loutere vermelding van geheugenproblemen wordt niet gestaafd met enig concreet bewijs. Bovendien kan er, zelfs met iemand die mogelijks geheugenproblemen heeft (wat u niet aantoont) verwacht worden dat hij een aannemelijk relaas vertelt en moeite doet om zijn relaas te staven met objectieve elementen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te

worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van Subsidiare bescherming.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (intern paspoort van u en uw vrouw, uw rijbewijs, geboorteaktes van uw minderjarige kinderen) bevatten uitsluitend identiteitsgegevens en hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg kunnen deze documenten bovenstaande vaststelling niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesje origine, afkomstig uit Ingoesjetië. U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw man, M. A.(...) (o.v. (...)). Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Uw man werkte gedurende één jaar bij de politie, in de periode 2001 – 2002. Vanaf 2004 maakten rebellen jacht op politiemannen in Ingoesjetië. In de zomer van 2009 kreeg u een dreigbrief waarin allusie werd gemaakt op het vroegere werk van uw man bij de politie. Andere personen die een gelijkaardige brief kregen werden gedood. In november 2009 werd uw woning 's nachts beschoten, vermoedelijk door terroristen. De politie kwam vaststellingen doen maar ze konden de daders niet oppakken. In juli 2010 stond de zus van uw man, C.(...), plots bij u thuis. Ze was gehuwd met A. T.(...), bijgenaamd 'M.(...)', een bekende rebel. C.(...) was bij u aangekomen enkele dagen nadat haar man was opgepakt. C.(...) was al sinds 2004 weg uit het ouderlijk huis. De familie van uw man wilde haar eerst niet binnenlaten maar bond toch in omdat C.(...) zwanger was en vier kinderen bij zich had. Op 21 juli 2010 viel de FSB uw woning binnen. Ze zochten naar wapens omdat C.(...) was aangekomen met veel bagage. Uw man werd meegenomen door de FSB. De broer van uw man slaagde erin om uw man dankzij connecties vrij te krijgen. In september 2010 werd uw woning opnieuw beschoten door terroristen. Daarbij vreest u voor bloedwraak vanwege de familieleden van de slachtoffers van 'M.(...)'. U en uw man besloten te vluchten.

U vertrok met een kennis naar Oekraïne. Van daar reisde u per minibus verder naar België. Op 14 november 2010 kwam u aan in België waar u op 16 november asiel aanvroeg, samen met uw man M. A.(...) (o.v. (...)).

Sinds uw verblijf in België onderhoudt u contact met familie van uw man in Ingoesjetië. Zo vernam u dat de FSB in januari 2011 thuis nog langskwam op zoek naar uw man.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven die uw man aanhaalde ter staving van zijn asielaanvraag, namelijk problemen met rebellen/terroristen omwille van zijn vroegere werk als politieagent en problemen met de FSB en familieleden van slachtoffers van 'M.(...)' omdat zijn zus gehuwd is met deze beruchte rebel. In het kader van de asielaanvraag van uw man werd echter een beslissing van weigering van erkenning van het statuut van Vluchteling en weigering van toekenning van de status van Subsidiare bescherming genomen. De motivatie hieromtrent wordt hieronder weergegeven:

"[...]"

Bijgevolg kan er in het kader van uw asielaanvraag evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiare bescherming.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (intern paspoort van u en uw man, het rijbewijs van uw man, geboorteaktes van uw minderjarige kinderen) bevatten uitsluitend identiteitsgegevens en hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg kunnen deze documenten bovenstaande vaststelling niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. In de inleidende paragrafen van hun verzoekschrift vragen verzoekers erom hun beroep te verwijzen naar de algemene vergadering, daar zij vaststellen "dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers". Verzoekers menen dat zij recht dienen te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) en verzoeken derhalve de voorzitter om de verwijzing naar deze vergadering.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwijst naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) waarin uitdrukkelijk is omschreven onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de algemene vergadering en wie hiertoe het initiatief kan nemen. De verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kunnen, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Voorts tonen verzoekers op geen enkele wijze aan dat het vermeende gebrek aan eenheid in de rechtspraak in hunner hoofde zou kunnen leiden tot een schending van artikel 13 van het EVRM. Volledigheidshalve weze benadrukt dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende, omwille van de in de vreemdelingenwet ingebouwde procedurele mechanismen, niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Bijgevolg wordt het verzoek niet ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekers roepen in een eerste middel de schending in van artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenconventie), van artikel 15, sub c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), gelezen in samenhang met artikel 2, sub e) van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Voorts beroepen verzoekers zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Ten slotte roepen zij de schending in van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en menen zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

3.1.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

3.1.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun middel grotendeels beperken tot een theoretische uiteenzetting van de geschonden geachte rechtsregels en –beginselen en een citaat uit een algemeen interview met de voorzitter dd. 26 mei 2005.

Uit deze omstandige uiteenzetting kunnen slechts de volgende passages worden beschouwd als zijnde concrete argumenten die worden aangevoerd tegen de motieven van de thans bestreden beslissingen :

*“De informatie ivm de rebel M. (...) is wel degelijk waar, verzoeker meent dat het CGVS geen goede opzoeken heeft gedaan, het internet staat er vol van.
Minstens dient het onderzoek opnieuw gedaan in die zin.”*

en

“Het Cedoca-dokument is correct maar totaal verkeerd geïnterpreteerd. De conclusie is onjuist”.

3.1.2.3. Uit deze passages kan slechts de vermeende schending van de zorgvuldigheidsverplichting en de materiële motiveringsverplichting worden afgeleid, in het licht van de vereisten met betrekking tot de bewijslast bij het indienen van een asielaanvraag. Voor wat de overige schendingen betreft, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekers in gebreke blijven *in concreto* uiteen te zetten om welke reden de door hen geschonden geachte regels en beginselen door de aangevochten akten met de voeten worden getreden, zodat deze grieven niet ontvankelijk werden aangebracht.

3.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.1.4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat omstandig werd gemotiveerd om welke redenen het asielrelaas door de verwerende partij niet geloofwaardig werd bevonden. Zo werd onder meer het volgende gesteld :

“Wat betreft uw problemen omwille van uw zus C.(...), die gehuwd is met een bekende rebel ‘M.(...)’, dient het volgende te worden opgemerkt. Van de (éénmalige) massale inval van de FSB in uw woning op 21 juli 2010 (naar aanleiding van de arrestatie van ‘M.(...)’ en het verblijf van zijn vrouw op uw adres), waarbij naar eigen zeggen de hele straat werd afgezet (CGVS, dd. 3/05/2011, p. 6), werd in objectieve bronnen niet de minste referentie teruggevonden. In de opzoeken werden wel andere incidenten teruggevonden zoals een gerichte documentencontrole in het district Altievo op 1 juli 2010. Indien een dergelijke massale actie zoals u die beschreef (afzetting van uw straat, arrestatie, graven naar wapens), die bovendien verband houdt met zo een bekende rebel (‘M.(...)’, onder andere verantwoordelijk voor de gijzeling in de school van Beslan), werkelijk zou hebben plaatsgevonden, kan toch worden verwacht dat daarvan minstens een spoor zou worden teruggevonden in objectieve bronnen. Zelf brengt u niet het minste bewijs aan van deze massale inval van de FSB. Ook van de familiale band tussen uw zus en ‘M.(...)’ brengt u geen begin van bewijs aan.”

Verzoekers vergenoegen zich ermee te stellen dat de informatie over de rebel M. (...) wel waar is, de verwerende partij geen goede opzoeken heeft gedaan en een nieuw onderzoek moet worden gedaan. Daarmee gaan zij er volledig aan voorbij dat de bewijslast, zoals dat hierboven reeds werd gesteld, bij hen zelf berust, zodat het niet volstaat louter te beweren dat het internet vol staat van informatie die hun versie van de feiten kan bevestigen. Indien dat inderdaad zo zou zijn, valt niet in te zien om welke reden verzoekers bij het onderhavige verzoekschrift dan niets van deze beweerdelijk talrijk aanwezige informatie hebben gevoegd. De Raad stelt, gesteund door de stukken van het administratief dossier, vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op informatie betreffende de rebel ‘M.(...)’ uit twee antwoorddocumenten afkomstig van Cedoca die inhoudelijk zijn gesteund op talloze objectieve bronnen, waaronder internetbronnen (administratief dossier, landeninformatie, stukken 1 en 2, antwoorddocumenten met referentie ing2011-010w en ing2011-018w waarin antwoord wordt geboden op de vragen: *“Info over de familie van ‘M.(...)’, sinds zijn arrestatie in juni 2010?”* en *“Op 21 juli 2010 zou een massale inval door de FSB (gemaskerde mannen) hebben plaatsgevonden op adres: (...). De straat werd afgezet. Bij deze inval zou in de tuin zijn gegraven en een man zijn meegenomen. De aanleiding van de inval was dat op dit adres de vrouw (C.(...)) van ‘M.(...)’ zich schuilhield met haar kinderen (en hoogzwanger). Op dit adres wonen de moeder en de broers van C.(...). Info hierover?”*). Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, blijft de geciteerde passage uit de bestreden beslissingen onverminderd overeind.

3.1.5. Voorts, wat betreft “het cedoca-dokument” waaruit de verwerende partij naar verluidt van de verzoekers de verkeerde conclusie zou hebben getrokken, weze benadrukt dat in het mapje landeninformatie drie documenten werden geklasseerd die elk betrekking hebben op één van de motieven in de bestreden beslissingen terwijl verzoekers op geen enkele wijze specifiek welk document door de verwerende partij verkeerd zou zijn geïnterpreteerd en op welke wijze dat een invloed zou hebben gehad op de totstandkoming van de bestreden beslissingen. Deze handelwijze is niet ernstig te noemen en volstaat geenszins om te concluderen dat de bestreden beslissingen niet rechtmatig zouden zijn. Lezing van de documenten en de daaraan gekoppelde motieven doen dat evenmin.

3.1.6. Gelet op het voorgaande, en mede gelet op het feit dat de overige motieven van de bestreden beslissingen niet *in concreto* werden aangevochten, terwijl ze toch hun grond vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van het asielrelaas, dient te worden vastgesteld

dat het middel, in de mate waarin het ontvankelijk is, niet gegrond is. Verzoekers tonen immers niet aan dat de bestreden beslissingen werden genomen in strijd met de voorliggende gegevens.

3.2.1. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 6 van het EVRM in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat zij invullen door te verwijzen naar de jurisprudentie inzake artikel 6 van het EVRM.

Verzoekers betogen dat het beroep bij de Raad niet voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in *“art. 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met art. 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”*. In het bijzonder stellen zij dat zij recht hebben op een beroep met volle rechtsmacht en dat het beroep bij de Raad hieraan niet voldoet. Zij wijzen in dit verband op de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon waardoor het Handvest nu wel bindende kracht heeft en menen dat dit belangrijke gevolgen heeft voor het asielrecht en meer bepaald voor de toepassing van artikel 6 van het EVRM in het asielrecht. Zij verwijzen nog naar rechtspraak van het EHRM waaruit zou blijken dat de rechter een eigen oordeel over de feiten dient te geven, hetgeen impliceert dat hij de bestuurlijke feitenvaststelling ten volle moet kunnen toetsen. Verzoekers beperken zich verder tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en benadrukt opnieuw het beginsel van volle rechtsmacht. Hierbij verwijst hij naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, voeren alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aan en poneren dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip *“full jurisdiction”* zoals vastgelegd in artikel 6, eerste lid EVRM.

3.2.2. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers in de uiteenzetting van hun middel in de eerste plaats theoretisch verwijzen naar hogergenoemd artikel van het EVRM en tevens onder toelichting verwijzen naar verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij zij falen aan te geven op welke wijze deze arresten voor hun concrete zaak dienend zouden zijn.

3.2.3. Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest).

De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: *“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.”* Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: *“Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.”* Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd, om de volgende redenen :

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden

beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State. Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3).

Uit het voorgaande volgt dat de Raad beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zodat het verzoek tot het stellen van navolgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie: *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen?”*, wordt verworpen.

3.2.4. In zoverre verzoekers nog stellen dat hun rechten van verdediging geschonden zijn en er geen sprake is van processuele gelijkwaardigheid van partijen doordat zij niet vermogen schriftelijk te repliceren op de opmerkingen van de vommisaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, stelt de Raad in eerste instantie vast dat uit niets blijkt dat zij de intentie hebben gehad een repliekmemoire neer te leggen. Voorts moet worden gewezen op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van verwerende partij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen, zodat niet kan worden ingezien – en verzoekers verduidelijken evenmin - op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247). Het Grondwettelijk Hof heeft tevens geoordeeld dat de ontstentenis van de mogelijkheid om een repliekmemoire in te dienen, voor de vreemdeling geen onevenredige gevolgen heeft, gelet op de waarborgen waarin de vreemdelingenwet voorziet (GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, B.6.-B.9.).

Waar verzoekers vragen eveneens navolgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie: *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat?”* kan niet worden ingezien hoe deze vraag *in casu* dienstig zou kunnen zijn daar, zoals reeds gesteld, zij tijdens onderhavige procedure niet hebben verzocht om schriftelijk te repliceren op de nota van de commissaris-generaal. Derhalve is het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet dienstig.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoekers aldus beschikken over een beroep dat voldoet aan de voorwaarde van *“full jurisdiction”*.

3.2.5. Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat en in het bijzonder gelet op het uitblijven van concrete elementen die anders zouden kunnen doen besluiten, hebben verzoekers niet aangetoond dat, in weerwil van het in de bestreden beslissingen gestelde, in hunnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van de Vluchtelingenconventie en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking zou kunnen worden genomen.

3.4. Waar verzoekers *in fine* in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Er bestaat dienvolgens geen grond om verzoekers' zaken aan de commissaris-generaal over te maken om bijkomende onderzoeksmaatregelen te bevelen, noch dienen verzoekers opnieuw te worden gehoord.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS